

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și opt

Adunări divine și alinieri profetice: rolul celor 144.000 în cadrul escatologic al lui Daniel 11:40

Jeff Pippenger
2024-05-01

Punem linia papalității, linia republicanismului apostat, linia protestantismului apostat și linia celor o sută patruzeci și patru de mii în istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel capitolul unsprezece. În prezent, abordăm faptul că Hristos Își adună poporul de două ori, iar toate ilustrațiile adunării poporului Său a doua oară reprezintă procesul final de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Cînd simbolul divin coboară într-o linie de reformă, Domnul adună apoi un popor ales, care, după aceea, este pus la probă. La încheierea procesului de punere la probă are loc o împrăștiere, urmată de adunarea de către El, pentru a doua oară, a acelui popor ales, deși mulți sînt lăsați în urmă pentru că nu au trecut procesul de probă. Hristos a început să-Și adune ucenicii la botezul Său, iar la cruce ucenicii au fost împrăștiați. După învierea Sa, El Și-a adunat ucenicii a doua oară, în preajma Cincizecimii. Această linie a identificat faptul că o a doua adunare este împlinită asupra celor o sută patruzeci și patru de mii chiar înainte de legea duminicală, care este prefigurată de Cincizecime. Crucea identifică o dezamăgire, urmată de o a doua adunare.

A doua adunare după cruce a început cînd Hristos S-a coborât de la întîlnirea cu Tatăl Său după învierea Sa. Cînd simbolul divin coboară, poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce solia, iar după ce Hristos S-a coborât, a mâncat împreună cu ucenicii.

Și s-a întîmplat că, pe cînd ședea la masă cu ei, a luat pâinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; și El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca 24:30, 31.

La a doua adunare de după cruce, Hristos a „suflat” Duhul Sfînt peste ucenicii Săi.

„Acțiunea lui Hristos de a sufla asupra ucenicilor Săi Duhul Sfînt și de a le împărtăși pacea Sa a fost ca niște puține picături înaintea ploii îmbelșugate care urma să fie dată în ziua Cincizecimii.” Spirit of Prophecy, volumul 3, 243.

În cea de-a doua adunare de după dezamăgirea din 19 aprilie 1844, Hristos Și-a retras mîna de la greșeala din 1843.

„Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost călăuziți la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mîna Domnului a fost îndepărtată de peste cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice se întindeau pînă în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră

pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se sfârșească în 1844.” Early Writings, 237.

La marea dezamăgire, al doilea înger a coborât cu o „scriere în mâna sa”.

„Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a pus în mână o scriere, iar când a venit pe pământ, a strigat: «A căzut Babilonul, a căzut.»” Early Writings, 247.

Mchakato wa kupimwa ulioanza kwa kuwasili kwa malaika wa pili, ulifikia hitimisho lake katika mkutano wa kambi wa Exeter wakati Roho Mtakatifu alipomiminwa na ujumbe ukaenda kama wimbi kubwa la bahari. Mchakato huo wa kupimwa ulitambulishwa kwa wazi baada ya msalaba wakati kipindi cha muda hadi kumiminwa kwa Roho Mtakatifu siku ya Pentekoste kilitanguliwa na kipindi cha siku hamsini, ambacho nacho kwa upande wake kilifanyizwa na kipindi cha siku arobaini, kikafuatwa na kipindi cha siku kumi kilichohitimia katika Pentekoste.

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să se înalțe neîncetat către El în rugăciune. După ce ucenicii de la început petrecuseră zece zile în implorare, după ce orice deosebiri fuseseră îndepărtate și ei se uniseră într-o profundă cercetare a inimii, în mărturisirea și lepădarea păcatelor și în apropierea unii de alții într-o sfântă părtășie, atunci Duhul Sfânt a venit asupra lor și fângăduința lui Hristos s-a împlinit. A avut loc o minunată revărsare a Duhului Sfânt. Deodată a venit din cer un sunet ca vuietul unui vânt puternic care sufla și a umplut toată casa unde ședeau ei. «Și în aceeași zi li s-au adăugat aproape trei mii de suflete.»” Review and Herald, 11 martie 1909.

În timpul celor patruzeci de zile, Hristos a fost de față, învățându-i pe ucenici, iar apoi S-a înălțat. Cele zece zile care au urmat au constituit o perioadă de pregătire înaintea revărsării pentecostale a Duhului Sfânt. Cele patruzeci de zile de instruire care au urmat crucii corespund perioadei de la 19 aprilie 1844 până la începutul adunării de tabără de la Exeter, la 12 august 1844. Cele zece zile care au precedat Cincizecimea au reprezentat perioada 12–17 august 1844, când milleriții s-au unit în jurul soliei Strigătului de la Miezul Noptii aduse de Samuel Snow. În acea adunare de tabără s-au manifestat două clase, și numai o clasă a primit revărsarea pentecostală la încheierea adunării. În acea perioadă reprezentată de cele patruzeci de zile, o clasă a primit instruirea, iar cealaltă clasă a refuzat instruirea. Când a sosit Strigătul de la Miezul Noptii, o clasă avea untdelemnul, iar cealaltă nu-l avea.

„În timp ce mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit.” Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului în care Domnul era așteptat, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să șovăie, iar eforturile lor să slăbească; însă aceia a căror credință era întemeiată pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau sub picioarele lor o stâncă pe care valurile dezamăgirii nu o puteau spăla. „Toate au ațipit și au adormit”; o clasă în nepăsare și în părăsirea credinței lor, cealaltă clasă așteptând cu răbdare până când avea să fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, cei din urmă au părut să-și piardă, într-o anumită măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuie să stea sau să cadă pentru sine însuși.” Tragedia veacurilor, 395.

În timpul celor zece zile care au precedat Cincizecimea și al perioadei adunării de tabără de la Exeter, Hristos Și-a adunat poporul a doua oară, înainte ca acel popor să ducă lumii solia Sa. Când al treilea înger a coborât la 22 octombrie 1844, mica turmă a fost din nou dezamăgită și împrăștiată, dar la 22 octombrie 1844 a început o perioadă de instruire, pe măsură ce Hristos Își conducea poporul în Locul Preasfânt. În 1849, Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a-i aduna din nou pe aceia pe care îi adunase din dezamăgirile din 19 aprilie și 22 octombrie 1844.

În 1844, învățătura privea solia pe care al treilea înger o avea în mână când a coborât, însă, în „perioada de îndoială și nesiguranță” care a urmat mării dezamăgiri, mulți și-au pierdut calea. Până în 1849, a fost inițiată lucrarea de adunare a micii turme risipite, însă ceea ce era ilustrat prin acea istorie a fost înfrângerea din 1863 și primul Cades pentru Israelul modern. Viitoarea biruință a celor o sută patruzeci și patru de mii și lucrarea lor la al doilea Cades au fost amânate.

Atunci când Domnul S-a coborât la 11 septembrie 2001, El Și-a adunat poporul zilelor de pe urmă, i-a dat hrana Sa spirituală ca să mănânce, a suflat Duhul Său peste acel popor pe când începea să stropească ploaia târzie și, de asemenea, a inițiat un proces de punere la probă care a condus la 18 iulie 2020, când poporul Său al zilelor de pe urmă a fost dezamăgit și împrăștiat. Timp de trei zile și jumătate au fost morți pe uliță. Atât cele trei zile și jumătate, cât și perioada de patruzeci de zile din timpul lui Hristos reprezintă o pustie. Aceasta este reprezentată, de asemenea, prin perioada de la 19 aprilie 1844 până la 12 august 1844, precum și prin perioada de la 22 octombrie 1844 până în 1849.

Începând din iulie 2023 și până la legea duminicală, care sunt cele zece zile ce au precedat Cincizecimea, adunarea de tabără de la Exeter din 12 august până în 17 august și perioada din 1849 până în 1863 se aliniază toate între ele. Ele reprezintă perioada celei de-a doua străngeri a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Perioada de la dezamăgire până la revărsarea Duhului Sfânt este împărțită în două perioade distincte.

În istoria ascunsă a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel sunt reprezentate toate: linia protestantismului apostat (biserica nominală), linia adventismului de ziua a șaptea laodicean (adventismul nominal), linia catolicismului și linia protestantismului adevărat. Aceste patru linii ilustrează protestantismul adevărat în controversă cu o întreită unire a balaurului (Iuda), a fiarei (catolicismul) și a profetului mincinos (protestantismul apostat).

În cadrul aceleiași istorii ascunse este ilustrată și linia republicanismului apostat. În cadrul acelei linii este reprezentată o controversă între Partidul Democrat (balaurul) și Partidul Republican (chipul fiarei). Partidul Republican urmează să ia inițiativa în formarea chipului fiarei, iar, făcând astfel, manifestă caracteristicile profetice ale fiarei (papalitatea). În Cuvântul lui Dumnezeu, papalitatea, care este împăratul de la miazănoapte și totodată fiara, primește Egiptul (balaurul) ca plată pentru serviciile prestate, fiind folosită de Dumnezeu ca unealtă a judecării.

Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a pus oastea sa la o slujbă grea împotriva Tirului: orice cap a ajuns pleșuv și orice umăr a fost jupuit; totuși, n-a avut nici el, nici oastea lui, nicio plată de la Tir, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi da țara Egiptului lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului; el îi

va lua mulțimea, îi va lua prada și îi va lua jaful; și aceasta va fi plata pentru oastea lui. I-am dat țara Egiptului pentru osteneala cu care a slujit împotriva lui, pentru că au lucrat pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu. În ziua aceea voi face să înmugurească cornul casei lui Israel și îți voi da deschiderea gurii în mijlocul lor; și vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 29:18–21.

Nebukadnețar, care este împăratul de la mieznoapte în acest pasaj, primește țara Egiptului ca plată a sa, preînchipuind astfel că, în zilele de pe urmă, papalității îi este dat Egiptul, care este balaurul, care sunt cei zece împărați, Națiunile Unite, care se învoiesc să-și dea cea de-a șaptea împărăție fiarei pentru puțină vreme.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde în foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să-I împlinească voia, să ajungă la un gând și să-și dea împărăția fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:16, 17.

Această plată profetică este reprezentată, de asemenea, în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și doi.

El își va întinde mâna și asupra țărilor; iar țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:42.

Papitatea biruiește puterea balaurului în vremea ploii târzii, căci această plată se împlinește „în” „ziua” când Dumnezeu „face să odrăslească cornul casei lui Israel.” Ploaia este aceea care face pe Israelul lui Dumnezeu să odrăslească, iar ziua aceea a început la 11 septembrie 2001, care a fost ziua vântului de răsărit.

Cei ce vin din Iacov vor prinde rădăcină; Israel va înflori și va odrăsi și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare cum i-a lovit pe cei ce-l loveau? Sau a fost el ucis după măcelul celor uciși de el? Cu măsură, când îi dau lăstarii, Te vei judeca cu el; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul: îndepărtarea păcatului său; când va face toate pietrele altarului ca pietrele de var care sunt sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai rămâne în picioare. Isaia 27:6–9.

Egiptul este dat fiarei papale atunci când ploaia târzie este turnată. Ploaia târzie a început să stropască atunci când vântul de răsărit, reprezentând islamul celei de-a treia nenorociri, a fost „oprit” sau ținut în frâu la 11 septembrie 2001. Atunci ploaia a început să fie măsurată (stropită) asupra lui Israel, pe măsură ce acesta a început să înmugurească. La legea duminicală, când a treia nenorocire vine din nou, ploaia târzie este turnată fără măsură. Între 11 septembrie 2001 și legea duminicală care urmează să vină în curând, „nelegiuirea lui Iacov” este curățită, iar cuvântul ebraic pentru „curățită” înseamnă „ispășită”. La legea duminicală, fiarei papale îi este dat Egiptul (balaurul), pe când cei zece împărați curvează cu papalitatea prin formarea unei imagini mondiale a fiarei.

Înainte de legea duminicală, în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, cornul republican apostat formează o icoană fiarei împreună cu cornul protestant apostat, iar pe acea linie profetică Partidul Republican biruiește asupra Partidului Democrat, căci Partidul Democrat este o

putere de dragon, iar Partidul Republican este puterea care formează icoana papalității.

În cadrul istoriei profetice a fiarei pământului este identificat sfârșitul Partidului Democrat și sfârșitul Partidului Republican. Aceste două partide formează cornul Republicanismului, însă ele identifică o luptă internă care străbate întreaga istorie a fiarei pământului. Acel corn (Republican) conține un microcosmos intern al celor două coarne ale fiarei pământului.

În mărturia împărăției mezilor și perșilor, ultimul corn a fost acela care s-a ridicat mai sus, iar Partidul Democrat a apărut mai întâi în istoria americană, însă la sfârșit Partidul Republican se ridică mai sus și biruiește asupra democraților. În istoria ploii târzii, care a început la 11 septembrie 2001, democrații globaliști, inspirați de balaur, s-au ridicat din adâncul fără fund din Apocalipsa, capitolul unsprezece, și i-au ucis pe republicani prin furtul alegerilor din 2020. Războiul lor împotriva lui Trump (și a republicanilor) a început atunci când el și-a anunțat candidatura în 2015 și nu a făcut decât să se intensifice din acel moment înainte.

Când democrații au furat alegerile în 2020, au instituit apoi Procesele Pelosi; dar când Trump și-a anunțat a treia campanie în 2022, frica a venit peste democrați, iar mânia lor nu a făcut decât să crească; și atunci s-au ridicat împotriva lui Trump și a susținătorilor lui cu mare mânie, căci știau că vremea lor era scurtă. Au sărbătorit moartea lui, dar când s-a ridicat, o mare frică a căzut peste ei.

Și când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din Adânc va face război împotriva lor, îi va birui și îi va omori. Și trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și dintre popoare și seminții și limbi și neamuri vor privi la trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și locuitorii pământului se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci îi chinaseră pe cei ce locuiesc pe pământ. Și după cele trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și ei s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:7–11.

Perioada care marchează sfârșitul Partidului Democrat se întinde de la investirea lui Biden în 2021 până la investirea lui Trump în 2025. Perioada a început cu Procesele Pelosi, care au fost pur neconstituționale și în întregime de natură politică. Acea istorie, reprezentând moartea celui de-al șaselea președinte de la vremea sfârșitului din 1989 până la al optulea președinte care este dintre cei șapte, a început cu procese politice (Procesele Pelosi) și se încheie cu moartea Partidului Democrat și cu un al doilea set de Procese Pelosi, pe măsură ce țintele politice sunt inversate.

Ilustrarea istoriei se găsește în capitolul unsprezece din Apocalipsa, care și-a găsit prima împlinire în Revoluția Franceză. Revoluția Franceză este exemplul istoric clasic al tipului de război politic al ghilotinei, care identifică un partid aflat la putere ucigând un altul, iar apoi având aceea însăși putere conducătoare răsturnată și persecutată la rândul ei.

Perioada de la investirea lui Biden și Procesele Pelosi, până la a doua investire a lui Trump și anularea Proceselor Pelosi, identifică sfârșitul Partidului Democrat și identifică momentul în care Trump repetă punerea în aplicare a unui set de ordine executive care au fost prefigurate de Alien

and Sedition Acts. Punerea în aplicare a acelor ordine executive va începe cele de-al doilea Procese Pelosi și va identifica începutul perioadei în care chipul fiarei începe cu adevărat. Acea perioadă se încheie la aplicarea legii duminicale, astfel încât perioada începe cu ordine executive paralele cu Alien and Sedition Acts și se încheie cu legea duminicală. Acolo se încheie Partidul Republican.

Ambele perioade care reprezintă încheierea Partidului Democrat și apoi a Partidului Republican sunt legate profetic și sunt reprezentate prin perioada de douăzeci și doi de ani, din 1776 până în 1798. Acea perioadă are trei repere: Declarația de Independență din 1776, treisprezece ani mai târziu Constituția, urmată de Alien and Sedition Acts din 1798. Aceste trei repere își găsesc împlinirea în linia Partidului Democrat și a Partidului Republican, deși aplicarea celui de-al doilea și a celui de-al treilea reper se află într-un punct diferit în fiecare linie.

În articolul următor vom explica aceste repere și împlinirile lor.

„Există doar două tabere: Satana lucrează cu puterea lui strâmbă și înșelătoare și, prin amăgiri puternice, îi prinde pe toți aceia care nu rămân în adevăr, care și-au întors urechile de la adevăr și s-au îndreptat spre basme. Satana însuși n-a rămas în adevăr; el este taina fărădelegii. Prin viclenia sa, el dă erorilor sale nimicitoare de suflet înfățișarea adevărului. Aici stă puterea lor de a înșela. Tocmai pentru că sunt o contrafacere a adevărului, Spiritismul, Teozofia și înșelăciuni asemănătoare dobândesc o atât de mare putere asupra minților oamenilor. Aici se vede lucrarea măiastră a Satanei. El se prefacă a fi Mântuitorul omului, binefăcătorul neamului omenesc, și astfel își atrage mai ușor victimele la pieire.”

“Ni ko babaa wa ninu Ọrọ Ọlorun pe ịsọra àìsun ni iye ààbò. Nínú ọ̀nà tó tọ́ tí òtítọ́ àti òdodo nikan ni a lè bọ́ nínú agbára onídánwò. Sùgbón ayé tí di ịdẹkùn. Ọye Satani ni a n lò nínú pípèsè ètò àti ọ̀nà àìlònkà láti mú ètè rẹ̀ ẹ̀. Ífarapamó tí di ọ̀nà ịsẹ̀ ọ̀nà gígá fún un, ó sì n ịsẹ̀ lábẹ̀ àwòsẹ̀ angẹlì ịmólẹ̀. Ojú Ọlorun nikan ló mọ̀ àwọn ogbón rẹ̀ láti bà ayé jẹ̀ pẹ̀lú àwọn ilàna èké àti apanirun tí ó ní lójú wọn irísí oore tòótọ́. Ó n ịsẹ̀ láti dí òminira ẹ̀sìn kú, àti láti mú irú ẹ̀rú kan wọ inú ayé ẹ̀sìn. Àwọn àjọ, àwọn ilé-ịsẹ̀, bí agbára Ọlorun kò bá pa wọn mọ̀, yóò ịsẹ̀ lábẹ̀ àsẹ̀ Satani láti mú èniyàn wá sí abẹ̀ ịsàkóso èniyàn; itan àti ẹ̀tàn yóò sì ní àfihàn itara fún òtítọ́, àti fún ilọ̀síwájú ịjọba Ọlorun. Ohunkóhun nínú ịsẹ̀ wa tí kò hàn gbangba bí ọ̀sán jẹ̀ tí ọ̀nà ịsẹ̀ ọ̀mọ-aládé ibi. A n lo ọ̀nà rẹ̀ àní láàárín àwọn Seventh Day Adventists, tí wọn n sọ pé wọn ti gba òtítọ́ tó ní ilọ̀síwájú.”

„Dacă oamenii se împotrivesc avertizărilor pe care Domnul li le trimite, ei ajung chiar conducători în practici rele; asemenea oameni își arogă exercitarea prerogativelor lui Dumnezeu — ei îndrăznesc să facă ceea ce Dumnezeu Însuși nu va face în căutarea de a controla mințile oamenilor. Ei își introduc propriile metode și planuri și, prin concepțiile lor greșite despre Dumnezeu, slăbesc credința altora în adevăr și aduc principii false care vor lucra ca drojdia spre a întina și corupe instituțiile și bisericile noastre. Orice lucru care coboară concepția omului despre dreptate, și echitate, și judecată nepărtinitoare, orice mijlocire sau învățătură care aduce agenții umani ai lui Dumnezeu sub controlul minților omenești, le slăbește credința în Dumnezeu; ea desparte sufletul de Dumnezeu, căci îl abate de la calea integrității stricte și a neprihănirii.

„Dumnezeu nu va îndreptăți niciun mijloc prin care omul să ajungă, fie și în cea mai mică măsură, să stăpânească sau să asuprească pe semenul său. Singura nădejde pentru omul căzut este să privească la Isus și să-L primească drept singurul Mântuitor. De îndată ce omul începe să făurească o stăpânire de fier asupra altor oameni, de îndată ce începe să-i înjuge și să-i mâne după propria sa judecată, el Îl necinstește pe Dumnezeu și își primejduiește propriul suflet, precum și sufletele fraților săi. Omul păcătos poate găsi nădejde și neprihănire numai în Dumnezeu; și nicio ființă omenească nu este neprihănită mai mult decât are credință în Dumnezeu și păstrează legătura vie cu El. O floare a câmpului trebuie să-și aibă rădăcina în pământ; trebuie să aibă aer, rouă, ploi și lumină de soare. Ea va înflori numai dacă primește aceste binefaceri, și toate sunt de la Dumnezeu. Tot astfel este și cu oamenii. Primim de la Dumnezeu ceea ce slujește vieții sufletului. Suntem avertizați să nu ne încredem în om și să nu facem din carne brațul nostru. Un blestem este rostit asupra tuturor celor ce fac aceasta.” The 1888 Materials, 1432–1434.